

PER-MAGNUS ELIAESON

DEN UNDERJORDISKA STJÄRNAN

UNDERGROUND X-PRESS

IMAGINÄR LOGGBOK

Även om jag vänder blad fortsätter de föregående sidorna att kasta sina skuggor över de efterföljande och det retrogardistiska bläcket att sufflera det förment avantgardistiska.

Konstellationerna i kalejdoskopet och perspektivet i palimpsesten förändras.

Men bara på isbergets performativa ytplan. Inte det paradigmskiftande ockulta djupet.

Penelopeväven slutar inte att trassla in sig i gordiska knutar av att man strör bladguld över den och Ikaros trasiga vingar och Sisufos sten blir inte mindre betungande av att skärskådas av förment treögda parnassister från imaginära bergstoppar.

Men honungsbinas och pärlmusslomas existentiella ifrågasättande av sig själva kan resultera i en annan typ av honung och pärlor även om inte alla trådar i illusionernas demagogiska väv förvandlas till labyrintbesegrande Ariadnetrådar som får den olympiska elden att illuminera alla svarta tunnlar med teleologisk kraft och fågel Fenix att reinkarnera ur askan som en messiansk Eurydike. De soteriologiskt förlösande alexanderhuggens deus ex machina uteblir. Men gläntor av självinsikt eller metafysisk självdistans sås och skördas i den introspektiva djungeln.

ELEGI & DITYRAMB

För några dagar sedan kändes det som om luften jag andades hade en mild champagnesmak och att allt runtomkring mig liksom badade i ett mjukt, ädelstensglittrande sken som skiftade prismatiskt i auraskira regnbågsnyanser. Allt var luftigare och lättare och min själ ljusblå, ljusgul, transparent och viktlös, sylfidisk, och överhuvudtaget var jag mer sangvinisk och varmblodig och njöt av blommorna och fruktträden. vindarna och vattendragen, naturens och elementens urkrafter, så starkt att det kändes som om jag hade en mystisk, panteistisk, telepatisk kontakt med dem, som om allt liksom besjälades av Gudar och Gudinnor. Att nå fram till en glänta fylld med solbadande blåsippor och vitsippor efter att ha gått i en allé med lummiga träd var som att stiga in i ett osynligt grekiskt tempel.

Nu är jag mer reserverad, känner hur vinterns begravningskostym stramar åt kring mina axlar och gör mig melankolisk och gnomisk, Är inte längre undiniskt och sylfiskt rörlig och fri, har mer av Hefaistos och underjordiska skuggor än dansande Dionysos och syrinxspelande, nymfförtrollad Faun inom mig.

Stämningen jag lever i är mer som dorisk berlinerblå marmor än jonisk Afroditeleende sötma eller korinthiska girlander och arabeskvirvlande samtal under epikuréiska, vinanimerade fester.

Jag har inte längre något av fjärl och utslagen blomma inom mig, snarare handbojor, betraktar inte livet som en fransk park fylld av fontäner och gröna träd från ett slottsfönster utan som en kaserngård täckt av långa skuggor genom ett galler.

Min själ är återigen fylld av smärtorna som strålar ut från gamla sår, som om Jupiter & Venus lämnat mitt tecken och stjärnorna intar ännu en gång tunga och prövande, bly-och-järntyngda konstellationer.

Jag är, helt enkelt, inte längre lika levande, betraktar både mig själv och omgivningen genom ett svartblåtonat filter, har mer av den fallande rytmen hos Daktyl och Troké än den stigande hos Jamb och Anapest, mer elegi än dityramb, inom mig.

